

Qui ha seguit de prop la trajectòria de Joana Cera ha pogut constatar la seva inclinació a perseverar en el descobriment de nous mapes arcaics de la consciència en lloc d'intentar fer una mica millor el mateix d'abans.

En canvi, ha estat fidel a una ideologia encaminada a reduir dràsticament els mitjans expressius per tal d'orientar-la cap a la invisibilitat, l'íntangible, el silenci o el buit, que han estat per ella formes de llenguatge i elements de diàleg, a més de suposar-li un mode d'afirmació en temes ascètics i absoluts.

Del catàleg *Icones en el passatge* escrit per Rosa Queralt.

Cera realiza una obra sutil y delicada (pero no cursi ni blanda) una obra contenida y hermética, que produce incertidumbre. Es fina en la elección y la transformación de los materiales. Sus formas son minimalistas, fragmentarias, solitarias o soleteras. Expresan con dureza y distancia, con una especie de calidad enfriada, la carencia, la fragilidad y la posible desmaterialización de casi todo.

De "Delicadeza dura, fuego enfriado". La Vanguardia. 27 de noviembre de 2005. Escrit per Juan Bufill.

Porque una de las cosas que tiene la obra de Joana es que siempre te mantiene íntimamente alejado... Esta es la obra a de una artista atraída por el universo de las dualidades, la distancia entre los opuestos, la apología de la circunspección y la pérdida del sentido del tiempo para desvelar progresivamente lo que se oculta detrás de un pensamiento personal, intransferible y apasionado.

De "Pupilas". Escrit per Federic Montornés.

L'observació és fonamental per endiosar-se en el món de Cera. I la recompensa són rics matissos, motls dels quals són imperceptibles.

De "L'art entra per la pupil·la". Diari el Punt Barcelona. Decembre 2005. Escrit per Maria Palau.

La mayor de las esculturas es de 2007: una rara construcción tubular, de la misma y exquisita piedra leridana, que se apoya sobre el suelo y está armada de espejo. Sería un instrumento de observación pero inútil. Máquina inútil o instrumento dubitativo sería una definición precisa y útil de escultura.

De "Formas de adopción, dudas...". Heraldo de Aragón. 31 de maig de 2007. Escrit per Alejandro Ratia.

Fotografías, dibujos y esculturas en piedra y cerámica comparten escenario creando un nuevo espacio que abunda en el enigma y en la fuga. En Joana Cera todo es tensión entre la objetividad del mundo y su propia subjetividad exasperada.

Nada es frágil en las obras de Joana Cera; es más considero que son sus obras las que descubren nuestra propia fragilidad: hermética en su frialdad desasistida ocupan su espacio adueñándose de él con abrumadora seguridad.

De "De enigmas y fugas". Periódico de Aragón. Maig de 2007. Escrit per Chus Tudelilla.

LLUMULL és una paraula inventada, un joc de paraules que s'hauria de mirar més com una altra peça que com a títol d'aquesta exposició. i quina gracia tindria explicar aquest petit joc de paraules?, de la mateixa manera, no m'agrada explicar l'obra que exposo.

Instal·lo tres escultures per terra fetes de pedra i miralls que es podrien dir enlluernada, endinsada i aïllada però que seran sense títol; volia fer unes peces hermètiques, tancades sobre si mateixes i contràriament són les que més juguen amb l'espai. Les mans de les escultures i les fotografies, instruments del donar i del rebre, i la instal·lació a l'espai d'una animació de dues portes que s'obren i es tanquen davant dels nostres ulls recorden la polaritat, l'acte de triar i l'oscil·lació entre extrems.

Joana Cera